

[Jørgen Jørgensen.]

blive krævet Indgreb i Handelens Frihed, som Handelen helst ønsker at være foruden. Jeg tror derfor, man skulde samle sin Opmærksomhed om disse Ting hellere end at kritisere, at der er saa lidt at købe for her i Landet, for det er nu engang en Kendsgerning, at der skaffes ikke flere Penge til Veje ved at kritisere den nuværende Ordning, og den Kritik, der lyder, har ikke givet Anvisning paa, hvordan man skulde sikre sig flere Penge skaffet her til Landet, som kunde give Mulighed for større Indkøb.

Men naar man nu raaber saa stærkt paa Vareknaphed og med Hensyn til visse Varer skaber en vis Panikstemning, vil jeg dog gerne pege paa et Par enkelte Ting. Nu snakker alle Mennesker om det forfærdelige i, at man ikke kan faa de Løg, man vil have. Det ser næsten ud til, at det er en Landsulykke, hvis Folk skal spise lidt mindre Løg, end de plejer. Hvad er da Sandheden om Indførsel af Spiseløg i det Aar, der er gaaet? Vi indførte i 1933 3,5 Mill. kg, og vi indførte i 1934 2,6 Mill. kg. Det er naturligvis mindre, men det er da ikke saa meget mindre, at der er nogen som helst Grund til at fortælle Befolkningen, at vi nu staar i den yderste Nød paa dette Omraade. Noget andet er, at der synes at foreligge Beviser for, at visse handlende har benyttet Vareknapheden paa dette Omraade til en urimelig Prisstigning, og det tror jeg Handelen gjorde vel i ikke at gøre.

Et andet Felt, hvor man har rettet stærk Kritik mod Valutaordningen, er den Begrænsning, der er sket i Indførselen af Frugt. Det er rigtigt, at det har været nødvendigt at holde igen paa Indførselen af Frugt af visse Arter, fordi vi ikke havde de Penge, der skal bruges dertil; vi maa først og fremmest sikre den Valuta, der er Brug for til Raavarer for de producerende Erhverv, til Landbruget, til Industrien, vi maa anvende de Penge, vi har til Raadighed, først og fremmest til nyttige produktive Formaal, og andre Ting, der kan undværes, maa vi lade vente, til bedre Tider kommer. Men naar man klager saa meget over Frugten, gør jeg dog opmærksom paa, at der af Appelsiner i 1933 blev indført 10,4 Mill. kg, men i 1934 11,2 Mill. kg, altsaa omtrent 1 Mill. kg mere i 1934 end i 1933. Det er egentlig ikke Udtryk for, at Befolkningen her i Landet mangler Appelsiner; det er egentlig ikke Udtryk for, at vi er i den yderste Nød paa dette Omraade, naar der indføres omtrent 1 Mill. kg mere i 1934 end Aaret før.

Eller det ærede Medlem Hr. Krag beklagede sig over, at man ikke kunde faa Ris.

Jeg kunde i og for sig godt unde det ærede Medlem noget Ris, men jeg maa sige, at denne Beklagelse tror jeg heller ikke har meget paa sig, naar Sandheden om Indførselen af Kolonialvarer er den, at i de 4 Maaneder i Fjor, Januar—Maj, indførte vi Kolonialvarer for 14 Mill. Kr., men i de samme 4 Maaneder i 1935 indførte vi Kolonialvarer for 19 Mill. Kr., for 5 Mill. Kr. mere end i den tilsvarende Periode i Fjor. Jeg siger igen, dette kan da ikke være Udtryk for en Vareknaphed af betydeligt Omfang.

De Indvendinger, der rejses mod Importbegrænsningen, er forstaaelige fra de enkelte Borgere, der rammes ved, at man indskrænker Importen eller maa kræve Varen købt i et andet Land end tidligere, hvorved mange Forretninger kommer ud for store Vanskeligheder. Men Landet er paa dette Omraade henvist til at handle under Hensyn til Vilkaarene, der findes uden om os i disse Aar, og det kan ikke nytte, at vi tror, at vi her i dette Land kan leve fuldkommen uanfægtet af de økonomiske Omvæltninger, der ryster selv de stærkeste Landes Økonomi. Og hvis det danske Samfund ikke skal komme ud for noget værre end det, vi er ude for i disse Aar, at vi skal give Afkald paa en Smule af de Luksusartikler, vi tidligere i saa rigeligt Maal har anvendt, saa skulde vi skamme os over at beklage os over det, vi er ude for, i Sammenligning med mange andre Lande, hvor Millioner af Mennesker i disse Aar maa lide ganske anderledes under Forstyrrelserne i Verdensøkonomien.

Over for hele dette Raab om Varemangel staar den Kendsgerning, at vi i 1934 købte for 1 353 Mill. Kr. mod 1 266 Mill. Kr. i 1933; vi købte for 87 Mill. Kr. mere sidste Aar end Aaret før. Vi solgte ogsaa for noget mere, men forringede alligevel vor Betalingsbalance med ca. 40 Mill. Kr.; da Handelsbalancen var gjort op, viste det sig, at vi havde købt for 124 Mill. Kr. mere i 1934, end vi havde solgt for. Og saa siger jeg igen: Er der nogen, der tror, at en Befolkning stadig Aar efter Aar kan købe for mange Millioner Kroner mere, end den sælger for?

Jeg tror, at man hellere skulde samle sig om at finde Veje, der kunde gøre det System, vi nu har, lettere haandterligt og maaske ogsaa paa visse Omraader gøre det mere tiltalende for Handelens Folk, som jo væsentligt er dem, der berøres deraf, end stadig rette en gold Kritik mod den Importbegrænsning, som er en nødvendig Følge af den faktiske Tilstand: at vi sælger mindre i disse Aar. Alle gode Raad i saa Hen-